

NINNI SCHULMAN

Vastaa jos kuulet

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Vastaa jos kuulet

Suomentanut Maija Kauhanen

TAMMI

HELSINKI

Katkelman Selma Lagerlöfin *Herraskartanosta* on suomentanut Maija Halonen.

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Svara om du hör mig ILMESTYI 2013.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2013

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © MAIJA KAUFANEN JA TAMMI 2019

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-0126-9

Tiedätte ehkä, minkälainen kymmenpeninkulmainen metsätaival on. Ei taloa, ei mökkiä peninkulmiin, yhä vain metsää. Korkeakasvuista, kovakaarnaista ja korkearunkoista hongikkoa, ei nuorta metsää, jolla on pehmeä kuori ja pehmeät oksat, joita eläimet olisivat voineet syödä. Jos ei lunta olisi tullut, olisivat he kulkeneet metsän parissa päivässä, nyt he eivät ollenkaan päässeet sen halki. Kaikki vuohet jäivät sinne, ja ihmiset olivat nääntyä hekin.

SELMA LAGERLÖF: HERRASKARTANO

KESKIVIIKKO 10. LOKAKUUTA

1

JOS BODIL Sanner olisi tiennyt, että tämä olisi heidän viimeinen varttituntinsa yhdessä, hän olisi ehkä puhunut enemmän. Sen sijaan hän seisoi tiskipöydän luona aamutakissa ja villasukissa ja järjesteli makkaroita, Lämmin Kuppi -jauhepusseja ja keitettyjä kananmunia ajatukset toisaalla.

Hän ei kuullut Pärin puukenkien kopinaa kellarista eikä asekaapin ovea, kun se kolahti kiinni. Ei liioin Alvan lusikkaa, joka kaapi viilikulhon pohjaa.

Koko hänen huomionsa oli suuntautunut tielle.

Hän oli nähnyt miehen auton ajavan ohi muutamaan otteeseen kuluneiden päivien aikana. Kun hän ajatteli asiaa, iho meni kananlihalle ensin reisistä ja sitten väreet etenivät selkää pitkin ylöspäin, ja hän kiskoi aamutakkia tiukemmin ympärilleen. Mies oli katsonut taloa kohti muttei ollut hidastanut, ei ollut vilkuttanut, aivan kuten he olivat sopineet. Lämpö pyyhkäisi Bodilin lävitse, kun hän ajatteli asuntovaunua kalastusmajan pihalla, vain muutaman sadan metrin päässä.

Kylä oli vielä pimeänä, vielä yhtäkään autoa ei ollut näkynyt ajamassa lahtivajalle päin.

Bodil oli ajatellut, että Alvan päähänpisto lähteä mukaan metsälle menisi ohi, kun herätyskello soisi, mutta siinä tyttö istui ruokapöydän ääressä lampun lempeässä valossa ja pureskeli limppuvoileipää. Pitkät meikatut ripset ja silmänrajaukset, jotka nousivat silmänurkista kaarina ylöspäin. Leuan finnit erottuivat vain pieninä ihonvärisinä nyppylöinä puuterikerroksen alla.

Bodil kaatoi poissaolevana kaakaota Alvan termospulloon, siihen punaiseen ja kolhiintuneeseen, joka oli ollut menossa mukana esikoulusta asti, ja kiersi korkin kiinni.

”Ehkä olet ymmärtänyt väärin, mutta me emme ole menossa mihinkään juhliin”, Pär sanoi noustessaan kellarista pyssy toisessa kädessä ja saappaat toisessa.

Alva nosti katseensa kännykästä, joka oli pöydällä hänen vieressään, ja irrotti etusormensa siitä hetkeksi muttei vastannut. Korvat paljastivat, että hän punastui.

Pär katsoi Bodilia hakien vanhempien välistä yhteisymmärrystä, mutta Bodil kumartui reppujen ylle, joista kohosi pinttynyt nuotion, sammalen ja vanhan juustovoileivän haju, vetäytyi pakkauspuuhiin.

Etä Pärin pitikin olla koko ajan tytön kimpussa mollaamassa. Hänen oli näköjään pakko kommentoida kaikkea nykyään.

”Toivotaan, että pääsette tänään ampumaan”, Bodil sanoi.

Hänen äänensävyänsä oli täynnä liioiteltua innostusta.

Hirviporukka oli kahdessa päivässä saanut vasta yhden naaraan ja kaksi urosta. Tätä menoa he joutuisivat jatkamaan lumentuloon saakka ennen kuin kiintiö olisi täynnä. Aiemmin Bodilia olisi kiinnostanut oikeastikin. Nyt hän oli lähinnä yllätynyt siitä, kuinka lempeältä onnistui kuulostamaan.

”Niinpä”, Pär sanoi. ”Mutta ei kannata odottaa liikoja. Kun sudet ovat ottaneet omansa, sinne ei paljon jää.”

Bodil sulki reput ja hymisi jotakin. Niin, onhan se noinkin, onhan se noinkin.

Hän näki silmänurkastaan, kuinka Alva pani teekuppinsa tyhjälle lautaselle ja silotteli vaaleaa otsatukkaansa muutaman kerran kädellään.

Ulkona oli yhä aivan autiota. Tältä hiljaisuus kuulosti.

”Kännykän sinä voit jättää kotiin”, Pär sanoi. ”Metsässä ei kuitenkaan ole kenttää.”

Alva pani astiat tiskikoneeseen ja tasoitteli taas otsatukkaa. Oli mahdotonta tietää, mitä hän ajatteli.

Pär jäi hievahtamatta seisomaan keittiön ikkunan ääreen lämpömittarin kohdalle. Hän näytti niin kovin onnettomalta.

”Miten menee?” Bodil kysyi, kun Alva oli lähtenyt keittiöstä.

Pär jatkoi ikkunan takana olevan lämpömittarin tutkimista. Bodil oli kuunnellut kuukausitolkulla, kuinka Pär kääntyili yöt läpeensä ja huokaili television ääressä iltaisin kun luuli, ettei hän kuullut.

”Olen vain vähän väsynyt”, Pär sanoi lopulta.

Selvä. Ole sitten tosimes ja kestä. Minä en jaksa enää välittää.

Bodil ei tiennyt, kuinka monta kertaa oli yrittänyt saada Pärin kertomaan, mikä tätä huolestutti.

Tieltä kuuluva ääni sai Bodilin nojautumaan pöydän yli ja katsomaan ulos. Kun hän näki hopeanvärisen Santa Fen ajavan ohi, väristys kulki ruumiin läpi.

”Mikä on?” Pär sanoi.

Bodil kääntyi pois päin. Alva oli perinyt punastumis-
taipumuksen häneltä.

”Ai mikäkö on?” hän sanoi paljon tiukemmin kuin oli tarkoittanut. ”Sinä olet ollut väsynyt pitkään. Jos se ei mene ohi, minusta sinun pitäisi mennä lääkäriin tarkistuttamaan arvosii.”

”Sinä jos kuka tiedät, mitä mieltä olen lääkäreistä.”

Toki. Lääkärille kannatti mennä ainoastaan, jos oli jokin näkyvä vika: verta vuotava haava tai murtunut luu. Muussa tapauksessa ne vain lähettivät kotiin parin särkylääkkeen kanssa. Niin, kyllä Bodil tiesi.

Bodil nojasi tiskipöytänsä ja kohensi aamutakin vyötä kiukuisesti. Kasvojen kuumotus oli vihdoinkin laantunut.

”Paskat siitä sitten”, hän sanoi. ”Paskat lääkäristä, jatka sinä vain valittamista täällä kotona.”

Pär puri hampaat yhteen, otti pyssyn ja saappaat ja katosi eteiseen. Leukojen lihakset kiristelivät. Bodil seurasi vaiti rep-pujen kanssa. Oli turha sanoa enempää.

Alva seisoi täysissä tamineissa: mustassa Fjällrävenin takissa, farkuissa ja kumisaappaissa. New York Yankeesin logolla koris-

tettu lippalakki oli ollut hänen ratkaisunsa Pärin käskyyn pukea päähän jotakin punaista. Piposta ei ollut puhuttakaan.

”Kultaseni, onhan sinulla nyt tarpeeksi päällä, että tarkenet”, Bodil sanoi. ”Pitkät kalsarit ja sukat?”

Alva nosti katseensa kännykästä ja nyökkäsi.

”On, on.”

Murrosikäisen ilmeettömät kasvot eivät onnistuneet peittämään, kuinka mielellään hän lähti mukaan. Hän oikaisi lippiksen asentoa ja tasoitteli taas tukkansa niin, että se laskeutui sileänä hartioille.

”Kuten sanottua, voit saman tien jättää kännykän kotiin”, Pär sanoi ja veti takin vetoketjun kiinni.

”Mutta minä haluan ottaa kuvia. Kai se silloin on ihan sama, onko minulla kenttää vai ei.”

”No joo, teet miten lystää”, Pär sanoi. ”Mutta saat syyttää itseäsi, jos hukkaat sen metsään.”

Miksi Alvalle niin kävisi? Bodil ajatteli. Eihän hän ikinä hukkaa mitään, ei varsinkaan kännykkäänsä.

”No, eiköhän sitten lähdetä”, Pär sanoi.

”Lykkyä tykö. Toivottavasti teillä on kivaa.”

Pär avasi oven ja vilkaisi häntä nopeasti. Sitten he olivat poissa.

2

NELJÄ ASTETTA pakkasta. Hyi helvetti. Petra Wilander avasi Subarunsa takaluukun ja antoi Royn hypätä sisään. Hän pani repun takapenkille ja kaivoi jääraapan kuljettajan puoleisen oven lokerosta, missä se oli ollut keväästä saakka.

Keho tuntui raskaalta ja hiukan jäykältä kahden metsässä vietetyn päivän jäljiltä, mutta se vetristyisi kun hän pääsisi liikkeelle, Petra tiesi sen.

Jää sentään lähti helposti. Valkoiset hiutaleet lentelivät sinne tänne.

Yleensä Petran oli helppo päästä sängystä ylös hirvenmetsästyskauden aikana. Tieto kokonaisesta päivästä metsässä, kaukana kaikista velvollisuuksista, vei melkein tyystin pois aamu-unisuuden, joka häntä arkena vaivasi.

Tänä vuonna oli kuitenkin toisin. Nyt kun hänestä oli tullut poliisipäällikkö, edes metsä ei näemmä enää tuonut rauhaa.

Petra pyyhkäisi raapan puhtaaksi sohjosta, työnsi sen takaisin oven lokeroon ja istuutui ratin taa.

Oli vielä pilkkopimeää, kun hän peruutti pois autotallin luiskalta. Lasse, joka istui sisällä ruokapöydän ääressä, oli vielä pyjamassa.

Kun hän tuli Dalavägenille, hän kuuli kuinka Roy kävi makuulle. Se oli vuosien mittaan oppinut, että matkassa pohjoiseen kestäisi jonkin aikaa.

Hagfors oli hiljainen, kun Petra mutkitteli hidasteiden välistä poliisitalon edessä. Folken työhuoneessa oli valot päällä, ja hänen ikkunansa loi lämpimän keltaisen suorakulmion pimeyden

keskelle. Kaikki tilat Köpmansgatanin myymälärakennuksessa olivat tyhjillään uutta kahvilaa lukuun ottamatta. Lakkaute-
tun vaatekaupan kumpaakin näyteikkunaa peittivät kaihtimet.
Kampaamon ikkunan sisäpuolelle oli teipattu iso pahvinpala:
”Annetaan vuokralle.”

Asplundin koulun julkisivun maali oli alkanut hilseillä ja
rännit roikkuivat kallellaan. Kunta oli yrittänyt myydä vanhaa
yläastetta, tuloksetta. Purkakoot mokoman, Petra ajatteli. Kuka
tuon nyt haluaisi?

Autossa alkoi vihdoinkin lämmetä. Petra riisui hansikkaat ja
pani radion päälle. Parin minuutin kuluttua hän näki peruutus-
peilistä, kuinka Hagfors jäi taakse. Pian ympärillä oli ainoastaan
metsää ja mustana kiiltelevää asfalttia. Pientareilla kimalsi ohut
kuurakerros.

Kun paikallisuutiset alkoivat, Petra lisäsi äänenvoimakkuutta.

*”Poliisi pysyy erittäin vaitonaisena salakaadetusta naaras-
sudesta, joka löytyi Nainjärven eteläpuolelta viikonloppuna,
mutta pyytää yleisöltä apua. Christer Berglund, virkaa toimit-
tava päällikkö Hagforsin poliisissa, kehottaa kaikkia, jotka ovat
liikkuneet Narsdammenin ja Majanpasmossenin seudulla viime
viikon keskivaiheilla, ilmoittamaan havainnoistaan...”*

Ainahan sopi toivoa. Oli kuitenkin toinen kysymys, uskal-
taisiko kukaan.

Poliisille oli tullut lauantaana anonyymista sähköpostiosoi-
teesta vinkki siitä, että puoli kilometriä Narsdammen-lammesta
länteen oli maastossa suden raato. Christer ja Folke olivat aja-
neet paikalle ja löytäneet ruhon melkein heti. Vaikutti siltä, että
susi oli ammuttu lähietäisyydeltä muutamaa päivää aiemmin.

*”Pohjois-Värmlantiin on luvassa aurinkoinen aamupäivä, ja
lämpötila on kolmen pakkasasteen kieppeillä. Iltapäivällä pilvisty-
Mahdollista sadetta ja paikoitellen lunta.”*

Kun Petra kääntyi lahtivajalle, taivas järven vastarannalla
kajasti vaaleanpunaisena. Rakennuksen pihalla liikkui tummia
hahmoja kuin varjoja nuotion hehkua vasten.

Heti kun Petra sammutti moottorin, Roy nousi takakontissa seisomaan, asteli edestakaisin ja vikisi malttamattomana.

”Kohta”, Petra sanoi. ”Lepää sinä vielä hetki.”

Pakkanen puri nenää melkein leikkisästi, kun hän astui huurteiselle soralle. Hän jätti repun vielä takapenkille, veti vain hansikkaat käteen ja sulki oven.

Jan-Åke Qvist ja Oliver Långström seisoivat juttelemassa jonkin matkan päässä Oliverin Toyotan takana. Jan-Åke elehti kiihtyneesti sillä aikaa kun Oliver siirteli tavaroita takakontissa. Kun Petra lähestyi, keskustelu lakkasi.

”Huomenta”, Petra sanoi.

”Terve terve”, Oliver sanoi ja sulki luukun.

Jan-Åke tyytyi nyökkäämään.

Melkein koko hirviporukka näytti jo kerääntyneen nuotion ympärille. Köyryjä hartioita ja höyryäviä hengityksiä pienissä ryhmissä. Janet Antonsson hajareisin ja taaksepäin nojautuneena Klas Sannerin ja Peo Hanssonin seurassa. Ernst Losjö yllään takki ja päähine, joissa oli pimeässä hohtavaa muovinauhaa.

Petra oli yllättynyt, kun Ernst oli hakenut paikkaa hirviporukasta. Ensimmäisenä päivänä mies oli tervehtinyt häntä tunnistamisen merkiksi mutta pitänyt sen jälkeen etäisyyttä. Varmaankin Petra toi Ernstin mieleen muistoja, joita tämä ei halunnut ajatella. Niitä Ernstin tyttären katoamisen jälkeisiä vuorokausia sen yhden uudenvuoden jälkeen ei Petrakaan koskaan unohtaisi.

Nyt Losjö rupatteli hirviporukan toisen uuden tulokkaan kanssa. Henrik? Åhman? Niinkö se oli? Hän tuli ilmeisesti jostakin etelämpää ja oli pysäköinyt asuntovaununsa kalastusmajan pihamaalle.

Waldemar Halling näkyi piharakennuksen ikkunassa pape-reidensa ylle kumartuneena vierellään Frans Mogård, joka kai astuisi johtoon ennen pitkää. Petra oli ajatellut, että Waldemar olisi luopunut metsästyksenjohtajan tehtävistä onnettomuutensa jälkeen, mutta vielä tämä pinnisteli.

Petra veti fleecepuseron vetoketjun ylös asti ja työnsi leuan niin syvälle kauluksen alle kuin sai.

Klasin veli Pär Sanner käveli autoltaan lähemmäksi. Hänellä oli tytär mukanaan. Pitkä vaalea tukka valui esiin punaisen lippalakkin alta. Alva. Jollei Petra väärin muistanut, tyttö oli pienempänä ollut muutaman kerran mukana lahtivajalla.

Pär näytti kiusaantuneelta tytär vanavedessään, ei oikein tunnut tietävän miten olla. Petra meni heidän luokseen, kun he jäivät seisomaan kahdestaan.

”Sinäkö aiot olla tänään isän mukana metsällä?” Petra kysyi. Alva nyökkäsi ja asteli paikoillaan.

”Mene lähemmäs nuotiota, jos sinulla on kylmä”, Pär sanoi.

Alva jäi kuitenkin seisomaan isänsä viereen. Hän veti hartiat korviin samalla kun Peo Hansson saapasteli heidän luokseen topatut korvalaput poskia vasten lepattaen.

”Vai on meillä hienoa herrasväkeä täällä tänään.”

Alva hymyili ja yritti peittää vilunväristyksen.

”Mukavaa, että haluat olla mukana metsällä”, Peo jatkoi. ”Mutta yhden jutun minä sinulle sanon: jos haluat nähdä, kun joku ampuu hirven, niin tuon kanssa sinun ei kannata mennä.”

Hän kallisti päätään Pärin suuntaan ja iski silmää tarkoittaen arvatenkin maanantain hutilaukausta ohi uroshirvestä.

Pärillä, joka itse puhui ilomielin muiden vanhoista munauksista, ei ilmekään värähtänyt. Petra oli kuullut varmaan kymmenen kertaa tarinan ajoketjusta, joka käveli yli kymmenen kilometriä väärään suuntaan ja suoraan toisen hirviporukan alueelle. Ja melkein yhtä monta kertaa tarinan hollantilaisesta, joka kaatui päistikkaa Rommamäcktjärnen-lampeen ja nousi pintaan hattu vesikasvien peitossa. Nyt Pär ei kuitenkaan tehnyt elettäkään käydäkseen vastahyökkäykseen.

Hetkeksi tuli hiljaista. Alva työnsi kädet takin taskuihin ja jatkoi paikallaan askeltamista.

”Oletko sinä kuullut tarinan lumotusta hirvestä?” Peo kysyi.

Alva pudisti päätään.

Pär haki Petran katsetta. *Aina hänen on pakko*, katse sanoi. Kyllästyneesti. *Mutta tehkään niin kuin haluaa.*

”No, minäpä kerron. Oli kylmä, varhainen aamu, juuri niin kuin tämä. Sankka sumu peitti routaista suota, joka sijaitsee aivan Kymmenen peninkulman metsän eteläpäässä.”

Eteenpäin kumartuneena ja viekas ilme kasvoillaan Peo alkoi kertoa nuoresta metsästäjästä, joka oli lähdössä metsälle.

”Hän kerskui hienolla kiväärillään ja tunnetuilla taidoillaan, selitti osuvansa hirven korvaan puolen kilometrin päästä. Tuleva morsian katsoi nuorukaista tiukasti ja sanoi, ettei tämä saisi ampua hirveä sinä päivänä. Hänen vuokseen. ’Jos rakastat minua’, morsian sanoi ja pyöritti sormessaan sormusta, jonka oli edellisenä iltana saanut pojalta. ’Jos rakastat minua, sinun pitää luvata, että teet niin kuin pyydän.’

Metsästäjä nyökkäsi kärsimättömänä ja meni menojaan. Koko seurueella oli sinä päivänä uskomaton metsästysonni. Melkein jokainen ampui ainakin yhden hirven, ja he mekastivat ja nauroivat. Kotimatalla metsästäjä yhtäkkiä näki yksinäisen hirven seisomassa kukkulan laella kuin varjokuvana auringonlaskua vasten. Se oli vitivalkoinen naarashirvi, suurin, jonka hän oli koskaan nähnyt. Näytti melkein kuin se olisi hohtanut valoa hämärässä illassa. Nuorukainen muisti kihlattunsa sanat mutta työnsi ne mielestään. Tätä hirveä hän ei voinut päästää menemään.”

Peo piti tauon.

”Metsästäjä kaatoi valkoisen naarashirven yhdellä ainoalla laukauksella. Samalla hetkellä hänestä tuntui kuin luoti olisi osunut hänen omaan sydämeensä, ja suunnaton suru täytti hänet. Kun toverit löysivät hänet kuolleen hirven luota, hänellä oli morsiamensa päähuivi toisessa kädessään ja kapea kultasormus toisessa.”

Peo vaikeni ja tarkkaili Alvan kasvoja. Sitten hän kohotti vasenta kättään, riisui hansikkaan ja osoitti vihkisormustaan.

”Ja tässä minulla on se sormus.”

Alva naurahti. Lapsi, joka hän vasta äsken oli ollut, pilkahti esiin meikin alta.

Petra nosti katseensa kuusten latvoihin. Peon kertoessa tarinaansa aamutaivas oli valjennut, muuttunut valkoiseksi kuin paperi.

Waldemar Halling nousi seisomaan nuotiota ympäröivälle puupenkille pitääkseen päivän nimenhuudon. Ihmisjoukosta kuului vaimea ”joo” toisensa jälkeen. Alva vastasi tuskin kuuluvasti, kun hänen nimensä huudettiin vihoviimeisenä.

”Kas niin”, Waldemar sanoi. ”Näin tiedämme, keiden on määrä tulla metsästä takaisin päivän päätteeksi.”

Waldemar astui alas penkiltä ja löntysteli fläppitaululle, jonka hän oli pystyttänyt lahtivajan avoimen oven eteen.

”Eli kuten näette, tänään aloitetaan Rensbergistä”, hän sanoi ja katsoi karttaa.

Passipaikkojen sijainnit muodostivat J-kirjaimen, ja Waldemar selosti, miten koiranohjaajat tulisivat luoteesta päin, kääntyisivät sitten etelään ja toivon mukaan ajaisivat mahdolliset hirvet ampujien luo.

”Meillä on tänään kolme koiraa. Petralla on Roy, Oliverilla Rambo ja Jan-Åkella Lissie.”

Petra oli kulkenut alueella monta kertaa ennenkin. Kumpuileva maasto kuului metsästysalueen haastavimpiin.

”Sitten on kaksi muuta asiaa, jotka minun täytyy ottaa puheeksi”, Waldemar jatkoi. ”Tai oikeastaan kolme.”

Hän katsoi Alvaa ja sanoi: ”Metsästyksen aikana on tärkeää pysyä siellä, minne kukin on määrätty, eli omalla passipaikallaan. Ei juoksentelua pitkin poikin metsää, koska silloin voi saada vahingossa osuman.”

Niin kuin tyttö ei nyt sitä tietäisi, Petra ajatteli.

Waldemar kääntyi takaisin hirviporukkaan päin.

”Kaikki jäävät tänne lahtivajalle metsästyksen jälkeen. En halua kuulla, että kukaan lähtee kotiin hoitamaan lapsia tai muuta. Tänään jokainen kantaa kortensa kekoon.”

Kun kukaan ei esittänyt vastalauseita, hän jatkoi: ”Ja kun ammumme, laukauksen pitää osua sydämeen, ei muualle. Jokaista pilalle mennyttä lihakiloa kohden menetämme neljä–viisikymmentä kruunua ruhonosasta riippuen. Siitä kertyy vuodessa iso potti.”

Klas Sanner tuijotti suoraan eteensä ja työnsi kädet entistäkin syvemmälle taskuihin. Ainakin hän ymmärsi hävetä. Haavoittunut naarashirvi oli maannut korahdellen Dodlimyren-suon laidalla kaksi huonoa laukausta kaulassaan, kun Roy oli vihdoin löytänyt sen.

”Joten tähdätkää huolella”, Waldemar sanoi samalla kun otti esiin pinon numeroituja kortteja ja ryhtyi sekoittamaan niitä.

Kun hän oli nostanut pakan muutamaaan kertaan, hän levitti kortit viuhkaksi ja antoi kunkin passipaikalle menevän ampujan nostaa omansa.

Petra katsoi, kuinka Peo otti kortin ja käänsi sen yhdellä liikkeellä. 208. Passipaikka koillisessa tien vieressä. Siellä ei ollut moneen vuoteen ammuttu hirveä.

”No jaa”, Peo sanoi ja kohautti harteitaan. ”Ainakaan en joudu kävelemään kovin kauas.”

Kun oli Pärin vuoro, hän antoi Alvan nostaa. Tyttö valitsi pinon päällimmäisen kortin.

”224. Niin sitä pitää. Sehän oli hyvä”, Pär sanoi ystävällisesti.

Pär ohjasi Alvan lempeästi Petran ohi ja muiden metsästäjien välistä fläppitaulun luo ja näytti kartalta, missä passipaikka sijaitsi ja miten sinne mentiin, mutta Alva ei vaikuttanut erityisen kiinnostuneelta. Sen sijaan hän kaivoi takintaskusta kännykän ja riisui kömpelösti lapasen toisesta kädestään. Hetken näytti melkein siltä kuin hän pudottaisi kännykän, mutta sen sijaan lapanen putosi maahan. Alva antoi sen lojua maassa sen aikaa, kun nosti puhelimen korkealle pään yläpuolelle ja otti tärkeillä kädellä sarjan kuvia hirviporukasta.

Oliko hänellä jo noin kylmä? Ja pian hän istuisi passissa siinä varjoisassa rinteessä.

Alva tarkasti valokuvauksen tulokset näytöltä ja näytti tyystin lakanneen kuuntelemasta Päriä.

”Onko kaikille selvää, minne olette menossa ja miten pääsette sinne?” Waldemar kysyi ja katsoi kelloa.

Kuului myöntävää muminaa.

”Kello on nyt varttia vaille kahdeksan. Aloitamme puoli yhdeksältä. Lykkyä tykö kaikille. Toivottavasti meillä on tänään onni matkassa. Ja niin kuin sanoin: tähdätkää tarkkaan.”

3

KUN CHRISTER Berglund tuli kylpyhuoneesta, Torun oli jo melkein syönyt. Hän katsoi naista, joka istui pöydän ääressä aamun lehteen syventyneenä, käsi kahvimukin ympärillä. Yksi hiussuortuva roikkui Torunin kasvojen edessä sanomalehden yllä.

”Minä olen miettinyt sitä keittiösaareketta”, Christer sanoi. ”Kaipa me voisimme ainakin vilkaista, mitä sellainen maksaisi.”

”Mmm”, Torun sanoi sanomalehdelle.

”Ei se välttämättä olekaan niin kallis.”

Christer oli maannut monta tuntia valveilla ja vatvonut illan riitaa mielessään. Tai ei hän sitä oikeastaan riidaksi halunnut kutsua, mutta jotakin sinne päin se oli ollut.

Pankin nainen ei sinällään ollut nähnyt heidän laskelmissaan suurempia vikoja mutta oli silti voinut antaa heille lainaa vain juuri sen verran, että se riitti taloon. Christerillä itsellään ei ollut liiemmin säästöjä, eikä ollut Torunillakaan.

”Jos me teemme suurimman osan töistä itse, ehkä se sitten onnistuu”, hän jatkoi.

”Mmm”, Torun toisti.

Christer ei tiennyt mitä oli odottanut, mutta kai hän oli ajatellut, että Torun edes hiukan ilahtuisi. Katsoisi ainakin häneen päin.

”Eikö se kuulosta sinusta hyvältä?” hän sanoi.

”Joo, toki.”

Vihdoin Torun nosti katseensa.

”Mutta?” Christer sanoi.

”Ei mitään.”

”Sinä et vaikuta iloiselta.”

”Olen vain vähän väsynyt.”

”Voin tarkistaa isältä, onko se kantava seinä. Saatanhan minä olla väärässä, ehkä se ei olekaan, ja silloinhan homma on paljon helpompi.”

Christer yritti kuvitella kodin keittiön purettuna ja yhdistettynä olohuoneeseen. Se oli vaikeaa, melkein mahdotonta, mutta hän luotti Toruniin. Toinen kysymys oli, miten muutos tehtäisiin. Ja mitä se maksaisi.

”Ehkä ei tarvitse kuin ottaa moottorisaha ja käydä sahaamaan”, hän yritti lohkaista, mutta Torun ei edes nostanut katsettaan.

Kunpa Christer vain olisi saanut taas nähdä sen säihkeen, joka Torunin silmiin oli ilmestynyt illalla tämän alkaessa kertoa ideastaan. Ja posken hymykuopan. Pienen iloisen kuunsirpin.

”Tee se”, Torun sanoi. ”Sepä hyvä.”

Torun taitteli lehden kokoon ja pani mukin tiskialtaaseen. Christer kaappasi hänet syleilyyn, kun hän oli matkalla eteiseen. Torun kietoi kätensä Christerin ympärille hiukan jäykästi.

”Olemmeko me riidoissa?” Christer sanoi.

”Eihän nyt.”

”Mikä on vialla? En haluaisi, että meidän välimme ovat näin omituiset, kun sinä lähdet.”

Torun nosti katseensa kattoon niin kuin hänellä oli tapana tehdä silloin, kun hän punnitsi sanojaan tarkkaan. Silloin, kun oli tärkeää, että jokainen lause muotoiltiin oikein. Jotta ne eivät satuttaisi.

”Minusta on vain kurjaa, kun sinä olet noin negatiivinen.”

”No mutta kulta. Hei? Ehkä minä olen vain realisti. Remontit lähtevät aina käsistä ja tulevat odotettua kalliimmaksi.”

Torun halusi pois Christerin sylistä, Christer vaistosi sen, muttei saattanut päästää irti ennen kuin Torun ymmärtäisi,

mitä hän tarkoitti. Ettei hän suinkaan ollut negatiivinen. Ja että Torunin ideat olivat hänestä ilman muuta hyviä. Ei kyse ollut siitä.

”Minulta myös kestää vähän aikaa tottua ajatukseen. Kai sinä sen ymmärrät? Olen sentään asunut siellä koko elämäni. Mutta hyvä siitä tulee, odota vain.”

”Oletko sitä mieltä?”

Äänessä erottuva epäluulo sai Christerin värähtämään.

”Tietysti”, hän sanoi niin vakuuttavasti kuin kykeni. ”Jos töissä on tänään yhtä hiljaista kuin eilen, soitan jo nyt aamupäivällä isälle ja kysyn siitä seinästä.”

Torun taputti häntä rintaan, mikä tarkoitti yhtä aikaa ”niin niin, hyvä siitä tulee” ja ”nyt sinun pitää siirtyä, koska minulla on kiire”.

Christer astui sivuun ja seurasi, kuinka Torun puki takin päälleen ja oikaisi neulottua baskeriaan, joka sai tämän näyttämään toisesta ajasta tupsahtaneelta. Torun oli niin kaunis. Kauneinta, mitä Christer tiesi.

Pukeuduttuaan Torun kääntyi häntä kohti ja astui askeleen verran lähemmäs.

”Minusta ei ole kivaa, kun sinä jätät yöksi Lesjöforsiin”, Christer sanoi.

”Joudun muuten heräämään niin aikaisin”, Torun sanoi. ”Mutta mehän tapaamme taas sunnuntai-iltana.”

Torun suuteli häntä suulle. Christeristä Torunin suudelma tuntui tavallista etäisemmältä.

”Soittelen myöhemmin”, Christer sanoi.

Hän olisi kiihkeästi halunnut ennen Torunin lähtöä päästä eroon tunteesta, että jokin oli mennyt rikki, mutta se näytti olevan turha toivo.

”Tee se”, Torun vain sanoi ja astui ulos ovesta.

Christer jäi seisomaan aloilleen pitkäksi aikaa ja kuunteli askeleita, jotka katosivat alas portaita.

Magdalena Hansson nosti Livin keittiön lattialta, missä tyttö makasi vatsallaan ja sätkytteli tyytymättömänä, tuki tämän lanteensa varaan ja marssi eteiseen. Petter oli jo ulkovaatteissa autonavaimet kädessään.

”Nils!” Magdalena huusi ja nousi portaita muutaman askelman. ”Rakas, jos haluat Petteriltä kyydin kouluun, sinun pitää tulla nyt.”

”Joo, tullaan”, yläkerrasta kuului.

”Etkö voisi joku kerta siirtää tuon työkalupakin muualle”, Magdalena sanoi Petterille. ”Se on tosi tyhmässä paikassa tässä keskellä eteistä.”

”Hoidan sen, kun tulen kotiin.”

Joo, totta kai. Ihan takuulla.

Liv kitisi yhä. Kuola valui pitkin leukaa, mutta ainakaan hänellä ei näyttänyt olevan enää kuumetta. Kunpa hammas pian puhkeaisi.

”Voi kultaraukkaa”, Magdalena sanoi huulet pehmeää otsaa vasten.

Nils tuli porrastasanteelle reppu toisella olalla.

”Jumppapussi myös”, Magdalena sanoi.

”Ai niin joo.”

Nils lähti takaisin huoneensa suuntaan.

Odottaessaan Magdalena vaihtoi lastenkanavalta, jonka Nils pani aina päälle heti herättyään, aamun uutislähetykseen. Magdalena lisäsi äänenvoimakkuutta, jottei joutuisi kuuntelemaan Petterin hermostunutta jupinaa eteisestä.

Päänahka kutisi. Tänään olisi pakko yrittää ehtiä suihkuun.

”Heippa”, Nils huusi ulko-ovelta.

”Heippa, kulta.”

Petterin ääni kuului huomattavasti vaimeampana.

”Hei hei vaan.”

Ovi suljettiin varovasti.

Samalla hetkellä Livin kitinä alkoi yltyä itkuksi. Hammas oli kummitellut jo melkein viikon, pitänyt kuumeisen Livin

Kohtalokas metsästyssonnettomuus paljastaa visusti vaietut perhesalaisuudet.

Dekkarisarjan kolmannessa osassa toimittaja Magdalena Hansson on hoitovapaalla. Elämästä on kuitenkin rauha kaukana, sillä päivät vauvan kanssa ovat vaikeita ja työpaikan tulevaisuuskin on vaakalaudalla. Sitten syksyinen hirvijahti saa karmean käänteen: yksi metsästäjistä ei palaa passi-paikaltaan, ja hänen mukanaan ollut teinitytär katoaa jälkeä jättämättä. Magdalena ei voi olla tutkimatta asiaa. Onko kyse vahingonlaukauksesta vai murhasta? Entä liittyykö salakaadettu susi tapaukseen? Pienellä paikkakunnalla ei koskaan voi tietää, koputtaako ovelle ystävä vai vihollinen.

Maailmanmenestykseen nousut ruotsalaissarja on todentuntuinen yhdistelmä jännitystä ja ihmissuhdekiemuroita.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0126-9